

Sygn. akt I C 993/18 upr.

Szczytno, dnia 27 sierpnia 2018 roku

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Szczytnie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: ASR Marcin Borodziuk

Protokolant: sekr. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu w Szczytnie w dniu 27 sierpnia 2018 roku na rozprawie
sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko M. Z.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 993/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 27 sierpnia 2018 roku

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej M. Z. kwoty 672,45 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzi zapłaty jako cesjonariusz wierzytelności (...)PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością, wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez ten podmiot z pozwaną w dniu 13 grudnia 2014. Podniósł, że jego roszczenie stało się wymagalne w dniu 25 czerwca 2015 r., tj. w terminie zwrotu kwoty pożyczki ustalonym podczas zawarcia umowy (k. 4).

Pozwana, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały jej skutecznie doręczone, nie stawiała się, nie domagała się rozpoznania sprawy w jej nieobecności, ani też nie zajęła stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 13 grudnia 2014 r. M. Z. zawarła z (...)PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością umowę ramową pożyczki o nr (...). Umowa ta została zawarta na 30 dni, tj. do dnia 12 stycznia 2015 r. Na jej podstawie pozwanej wypłacono kwotę 500 złotych, z obowiązkiem zwrotu kwoty 615 złotych (w tym 115 zł tytułem kosztów pożyczki)

(dowód: umowa pożyczki z 13 grudnia 2014 r., k. 16-18)

W dniu 30 listopada 2015 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła umowę przelewu, na podstawie której przeniosła przedmiotową wierzytelność na (...), spółkę prawa estońskiego.

(dowód: umowa przelewu z 30 listopada 2015 r., k. 25-28)

Jeszcze tego samego dnia została zawarta umowa cesji wierzytelności między (...) a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na podstawie której ten ostatni podmiot nabył przedmiotową wierzytelność.

(dowód: umowa przelewu z 30 listopada 2015 r., k. 22-24)

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach prywatnych złożonych przez powoda, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób.

Należy mieć jednak na uwadze, że stosownie do treści art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też niestwierdzenie przez Sąd podstaw do podważenia domniemania autentyczności i prawdziwości pochodzenia dokumentów nie implikuje prawdziwości twierdzeń, które są w nich zawarte (tj. ich merytorycznej treści).

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzekanie w warunkach rozprawy zaocznej oznacza możliwość uznania twierdzeń powoda za prawdziwe, choćby nie przedłożył żadnych dowodów. Jednakże Sąd każdorazowo ma obowiązek ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, sygn. akt I CKU 85/98).

Jak wynika z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (a taką jest działalność bankowa) wynosi trzy lata. Bieg tak liczonego terminu przedawnienia rozpoczyna się z kolei, jak stanowi o tym art. 120 § 1 k.c., od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z treścią dodanego przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.1104) art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Stosownie do treści art. 5 ust. 1, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. 9 lipca 2018 r.) i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 5 ust. 4 ustawy).

Mając na uwadze datę wymagalności wynikającą z umowy z dnia 13 grudnia 2014 r., tj. 13 stycznia 2015 r. (umowa zawarta na 30 dni) przy jednoczesnym braku wskazania na jakiegokolwiek okoliczności powodujące zawieszenie lub przerwę biegu przedawnienia, należy uznać że roszczenie wynikające z umowy z 13 grudnia 2014 r., uległo przedawnieniu w całości. Mając na uwadze, że roszczenie to wynika z działalności gospodarczej poprzednika powoda, uległo ono przedawnieniu z upływem trzech lat od daty wymagalności, najpóźniej z dniem 13 stycznia 2018 roku (a zatem przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie, co miało miejsce 26 marca 2018 r.). Wobec tego na podstawie powołanego art. 5 ust. 4 ustawy z 13 kwietnia 2018 roku oraz art. 117 § 2¹ k.c. doszło do przedawnienia roszczenia, a strona pozwana nie musi podnosić w tym zakresie żadnego zarzutu.

Powód nie przedstawił dowodów, ani nawet nie powoływał się na zdarzenia, w wyniku których miałyby dojść do przerwania biegu przedawnienia. Wskazana w pozwie data wymagalności roszczenia, tj. 25 czerwca 2015 r., nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu w całości.